

I Sydhavn Stations udstillingsrum vil Hughes, Bartis og Vestergaards forskellige tilgange til maleriet udstilles side om side. I værkerne findes paralleller mellem udforskningen af hver deres feministiske og surreelle univers med forskellige grader af politisk, kulturel og personlig påvirkning. Gennemgående i udstillingen er en fantasifuldhed og udnyttelsen af malingens mulighed for at indholde tvetydighed.

Monica Bill Hughes (US) har med sit fokus på femininitet og seksualitet et ønske om at skabe en ny form for 'nude' ved at gentænke kvindeskroppen. Malerierne beboes af hybride kvindelige figurer. Hendes arbejde udforsker modstridende impulser, hjemlighed og et underbevidst kvinde-centreret begær.

I Kinga Bartis malerier forener kroppe, landskaber, vand og jord sig og skaber organisk sammenhold i en malerisk fantasme. Beskueren fornemmer en personlig mytologi udfolde sig for øjnene af en. Politiske undertoner ses her i en luftighed, i opløsningen af simplificerede dualistiske opdelinger som os/dem, rigtigt/forkert, krop/sjæl. Rummene er frie, organiske og der inkluderes - ingen bestemmer over noget eller nogen.

Hos Vestergaard udøves dagdrømmeriet. Det uhjemlige i det hjemlige udstilles i en portrættering af upassende, banale men underfundige motiver. Fragmenter fra en hverdag sammensættes i ulogiske og gådefulde collager.

De tre kunstnere præsenterer sammen en anden form for maleri, den forkerte form for maleri; med en ligegyldighed overfor markedspræmisses, resistens over for forældede hierarkier og med udgangspunkt i det kvindelige subjekt, refleksion og udsyn.

Udstillingen fortsætter udenfor med et værk af Hughes i bill boardet mens Kinga Bartis samarbejder med Anna Stahn til plakatudstillingen.

Om plakatudstillingen:

Anna Stahn og Kinga Bartis samarbejde tager udgangspunkt i en række teoretiske og poetiske tekster om sprog, magtstrukturer, om utopier, modstand, kapitalisme og krop. Disse strækker sig fra kunstnernes egne tekster, fra Hito Steyls tekster om kedeligt eurocentrisk sprog om kunst til Silvia Federici's tekst "In praise of the dancing body" om kapitaliseringen af kroppen og bevægelse som udgangspunktet for alt mennesker gør i verden. Teksterne er ment som et eksperiment med hvilke poetiske billeder teori og politiske tekster og stillingtagen kan frembringe. Det er bagtæppe til værkerne, der vil skabe en kritik af den producerende, kapitaliserede krop.